

ὅτι ἡ πρώτη ἐκ τοῦ ἔργου ἐντύπωμα ὑπέμνησεν αὐτὸν τὸν ἐπιτάφιον τοῦ Περικλέους. Ἐκ τοῦ ἀριστουργήματος τούτου τοῦ Θουκυδίδου ἀναγνώσας εἶτα ἐν ἀποσπασμα, εἶπεν ὅτι δὲν διστάζει νὰ ὀνομάσῃ τὸ ἀξιωματικώτερον ἀνάγλυφον τὸν ἐπιτάφιον ἐν λίθῳ. Κατόπιν ὁ τοῦ ἔτους τούτου διευθυντὴς τῆς σχολῆς κ. Πόλλανδ ὠμίλησε περὶ τινος ἐπιτύμβιας ἀττικῆς ἐπιγραφῆς, ἐμμέτρος ἐπιγράμματος, ἀναγομένης εἰς τὸ πρῶτον ἡμίσει τοῦ Δ' αἰῶνος. Τὸ ὄνομα Βύθυλλα ἀπαντᾷ ἐν αὐτῷ κατὰ πρώτην φοράν. Ὁ κ. Πόλλανδ πρὸς ἐρμηνείαν τῆς ἀξιωματικῆς ἐπιγραφῆς ἔθηκε σιμειῶν τινα μόνον, ἀναβαλὼν εἰς ἄλλην εὐκαιρίαν τὸν μακρότερον περὶ αὐτῆς λόγον.

— Πρὸ τῶν ἡμερῶν ἤρχισαν ἀρχαϊκοὶ ἀνασκαφαὶ ἐγγὺς τῆς Μονῆς τοῦ Δαρνίου, ἀπάναις τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ἐφόρου αὐτῆς κ. Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Σκοπὸς τῶν ἀνασκαφῶν τούτων εἶνε ἡ ἐξακριβωσις τῆς τοποθεσίας τῆς Ἰερᾶς Ὀδοῦ, καὶ συνάμα ἡ ἀνακάλυψις τῶν ἐν τῇ θεοσί: ἐκεῖνῃ εὕρισκόμενων τῶν πάλαι ἱερῶν τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης, καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Αἱ μέχρις τοῦδε γινόμεναι ἀνασκαφαὶ ἔφερον εἰς φῶς ἐν ἀγάλμα γυναικὸς φυσικοῦ μεγέθους καλλίστης δὲ τέχνης, ἐστερημένον ὅμως τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ποδῶν. Ἐλπίζεται ὅτι διὰ τῶν περαιτέρω ἀνασκαφῶν θὰ συμπληρωθῶσι καὶ τὰ ἐλλείποντα ταῦτα μέρη, ἵνα τὸ ἄγαλμα κατατεθῇ ἀκέραιον εἰς τὸ Μουσεῖον, οὗτινος ἔσται ἐν τῶν καλλίστων. Τότε δὲ θὰ ἐξακριβωθῇ ἴσως καὶ ἂν τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶνε τῆς Κόρης τὸ ὑπὸ τοῦ Παισανίου ἀναφερόμενον. Πλὴν τούτου εὐρέθησαν καὶ πολλὰ ὄστᾶ καὶ κρανία ἐξ ἀρχαίων ἐκεῖ τάφων. Ἐντός ἐνός τῶν κρανίων τούτων εὐρέθησαν μύλυδος σφενδόνης, ἔχων ἐπιγραφὴν τινα.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐγένετο ἡ κατὰ μῆνα τακτικὴ συνεδρίασις τοῦ Φιλολογικοῦ καὶ Ἀρχαιολογικοῦ τμήματος τοῦ «Παρνασσού» Ὁ πρόεδρος ἀνήγγειλεν εἰς τὸ τμήμα τὸν θάνατον τοῦ τέως προέδρου Πασπάτη, μεθ' ὃ τὸ τμήμα ἀπεφάσισε νὰ συγχαρῇ τὸν Κούρτιον ἐπὶ τῇ πενητησοστῇ ἐπετείῳ τῆς ἀναγορεύσεως αὐτοῦ ὡς διδασκτορος, καὶ τὸν Μπρουν ἐπὶ τῇ ἐβδομηκοστῇ ἀμφοτεριῶν. Εἶτα ὁ κ. Πανταζίδης ἀνεκίνησε τὴν διόρθωσιν τῶν 113 καὶ 114 στίχων τοῦ «Οἰδίποδος ἐπὶ Κολωνῶν» τοῦ Σοφοκλέους, ὅπως διοφύρωσ ἢ ὡς εἶχε διορθώσει αὐτοὺς ὁ κ. Σταμ. Βάλβης ἐν προηγουμένῃ συνεδριάσει. Οἱ στίχοι ἔχουσιν ὡς ἐξῆς:

σιγησμαι τε καὶ σὺ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα
κρύψον κατ' ἄλλος.

Ὁ κ. Πανταζίδης ἀνέφερε τὰς ἐπ' αὐτοῦ γενομένας ἐρμηνείας καὶ διορθώσεις καὶ παρέστησε τὸ ἀσύστατον ἢ ἀπίθανον αὐτῶν, ἐπέροτεινε δὲ ἰδίαν διόρθωσιν:

σιγησμαι τε καὶ σὺ μ' ἐξ ὁδοῦ ποθι
κρύψον κατ' ἄλλος.

Εἶτα ὁ κ. Ἀλέξ. Ραγκαβῆς ὠμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τῶν λιμένων τοῦ Πειραιῶς καὶ εὐρύτερον περὶ τῆς τοπογραφίας ἐν γένει τοῦ Πειραιῶς. Σχετικῶς πρὸς τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ κ. Ραγκαβῆ ὁ κ. Θεόδ. Βελιαντῆς ἐπρότεινε, ἂν εἰσηκούετο τὸ τμήμα, ὁ λόφος τῆς Μουνηχίας, ὅστις συχνὰ μετονομάζεται, ἄλλοτε μὲν καλούμενος Ἀρετοῖσκα, ἄλλοτε Καστέλλα καὶ ἄλλοτε Ἄκροπύργον, νὰ κληθῇ ὀριστικῶς μετὰ τὸ ἀρχαῖον τοῦ ὀνόμα ἢ τοῦλάχιστον μετὰ τὸ ἀρκετὰ ποιητικῶν τῆς ἡρωϊδος τοῦ Ἐρωτοκρίτου. Ὁ κ. Ἰάκωβος Δραγάσης ἔφερε παρατηρήσεις τινὰς ἐπὶ τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ κ. Ραγκαβῆ. Ἐν τέλει ὁ κ. Στ. Δ. Βάλβης ἀνεκίνησε διόρθωσιν ἀναφερομένην εἰς χωρίον τῶν Πολιτικῶν τοῦ Ἀριστοτέλους. Τὸ χωρίον ἔχει ὡς ἐξῆς: «οὐ γὰρ

τὴν αὐτὴν ἀκρίβειαν δεῖν ζητεῖν διὰ τε τῶν λόγων καὶ τῶν γενομένων διὰ τῆς αἰσθήσεως». Ὁ κ. Βάλβης ἀπέδειξε διὰ τῆς παραθέσεως ὁμοίων χωρίων ἐκ τῶν Πολιτικῶν καὶ ἐκ τῶν Ἐνδημιῶν Ἠθικῶν ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης δὲν ἔγραψε τὰς τελευταίας λέξεις διὰ τῆς αἰσθήσεως, αἵτινες εἶνε παρέμβλημα προσελθὸν ἐξ ἐρμηνείας τῆς φράσεως τῶν γενομένων.

— Αἱ συνεδριάσεις τῆς Ἀγγλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς ἤρχισαν τὸ παρελθὸν Σάββατον διὰ τῶν ἀγορεύσεων τοῦ διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς κ. Γκάρνερ καὶ τοῦ ἐταίρου κ. Λόριγκ, Ὁ κ. Γκάρνερ ὠμίλησε κατ' ἀρχὰς περὶ τῶν δημοσιεύσεων τῆς σχολῆς, ἀκολούθως δὲ περὶ τῶν λεόντων τῆς πύλης τῶν Μυκητῶν. Νεώταται ἀνακαλύψεις παρέσχον ἰκανὰ τὰ ἀνάλογα πρὸς κρίσιν καὶ ἐκτίμησιν τῶν ἀπὸ πολλῶν γνωστῶν γλυπτικῶν τούτων ἔργων, περὶ ὧν τασαύται συζητήσεις ἐγένοντο μέχρι τούδε. Ἡ θεωρία τοῦ κ. Murray, ὅτι ὁ τύπος τῶν δύο ἔναντι ἀλλήλων λεόντων εἶνε ἀδεξία ἀπόπειρα πρὸς παρίστασιν τῶν δύο πλευρῶν τοῦ αὐτοῦ θηρίου, ἐπεβεβαιώθη δι' ἐγγλυφῆς λίθου εὐρεθέντος ὑπὸ τοῦ κ. Τσουντὰ ἐν Μυκῆναις, ἐν ᾧ παρίστανται δύο ἀντιμέτωποι λέοντες μὲ μίαν μόνον κεφαλὴν κατὰ πρόσωπον θεωμένην Ἐκ τούτου δὲ ἀφορμὴν λαμβάνων, προσέθη ὁ κ. Γκάρνερ εἰς ἀνάπτυξιν περὶ τῆς Φρυγικῆς, Ἀσσυριακῆς καὶ Αἰγυπτιακῆς τέχνης. Μετὰ τὸν κ. Γκάρνερ λαβὼν τὸν λόγον ὁ κ. Λόριγκ ἔδωκε γενικὰς τινὰς πληροφορίες περὶ τῆς τοπογραφίας τῆς Μεγαλοπόλεως καὶ τῶν ὑπὸ ἐταίρων τῆς Ἀγγλικῆς σχολῆς ἐκεῖ γενομένων ἀνασκαφῶν κατὰ τὸ 1890 καὶ 1891.

Φιλολογικά

Ὁ διάσημος Γάλλος συγγραφεὺς καλορυφαῖος τῶν συγχρόνων διηγηματογράφων Γουὶ δὲ Μοπασσὰν παραφρονήσας ἐκλείσθη εἰς φρενοκομεῖον. Ἔργα μικρὰ αὐτοῦ ἔχουσι μεταφρασθῆ ἑλληνιστί, ὧν τινα καὶ ἐν τῇ Ἑστία. Ἐκ τῶν μεγάλων τοῦ ἔργων ἄριστα θεωροῦνται τὰ Bel-ami, Fort comme la mort, Notre cœur, Pierre et Jean

ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑ

Ἀπὸ τῆς σήμερον ἀρχίζομεν τὴν ἐξέτασιν τῶν διαφόρων χαρακτῆρων γραφῆς καὶ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ ἥθους ἐκίπτου ἐν σχέσει πρὸς τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα. Ἐγκαταλείποντες δὲ τὸ ἄλλοτε δογματικὸν ἐν τῇ Ἑστία, ἤτοι τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ ἥθους παρὰ τὸ ἀποστέλλοντος χειρόγραφον πρὸς ἐξέτασιν, ὅπερ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς καὶ διασηρέστησε καὶ παρεξηγήθη, καὶ ὡς ἐκ τῆς πληθώρας δὲ τῶν ἀποσταλέντων ἀδύνατον ἦτο νὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ πρακτικῶς οὐδὲν ὄφελος παρεῖχεν εἰς τὸν εὐρὺν κύκλον τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Ἑστίας, ἐγκαθίζομεν ἕτερον σύστημα: Ὁ δὲ δημοσιεύομεν ἐν ἐκάστῳ φύλλῳ τῆς Ἑστίας τὰ σχετικὰ πρὸς ἐν εἶδος γραφικοῦ χαρακτῆρος, δύναται δὲ πᾶς τις διὰ τούτων νὰ κρίνῃ τὰ προσπίπτοντα εἰς τὰ βλέμματά του χειρόγραφα καὶ νὰ τὰ κατατάξῃ εἰς τὰς οἰκείας τάξεις ἐξ ἄγων ἀνάλογα συμπεράσματα περὶ τοῦ ἥθους τοῦ γράψαντος.

Κατὰ τὴν Γραφολογίαν ὑπάρχουσιν 25 ἀπλᾶ εἶδη γραφῆς, τὰ ἐξῆς: 1) Ἐπιτηρομένη, 2) Καλλιγραφικὴ, 3) Κατεργομένη, 4) Εὐθεία, 5) Διεσπασμένη, 6) Πλατεία, 7) Σταθερὰ, 8) Μεγάλῃ, 9) Ἀτακτος, 10) Δυσανάγνωστος, 11) Ἐλαφρὰ, 12) Συνδεδεμένη, 13) Μικρὰ, 14) Κεκλιμένη, 15) Ποικίλη, 16) Στρογγύλη, 17) Ἐπρᾶ, 18) Ὀφιοειδῆς, 19) Συνεπιγμένη, 20) Ἀπλῆ, 21) Κοινὴ, 22) Αναρρινημένη, 23) Δυσανάγνωστος, 24) Ἐντονος, 25) Χονδροειδῆς.

Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρων εἰδῶν καὶ σύμμικτα εἶδη γραφῆς, περιέχοντα ἐν μέρει δύο ἢ καὶ πλείονα τῶν ἀνω 25 ἀπλῶν εἰδῶν, ὑπάρχουσι καὶ γραφικὸὶ χαρακτῆρες ἰδιόρρυθμοι, δυσκόλως κατατασσόμενοι εἰς ὠρισμένον εἶδος. Ἡ δεξιότης τοῦ γραφολόγου εἰς τοῦτο συνίσταται κυρίως, νὰ κατατάξῃ ὀρθῶς τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα, ὅστις πρόκειται εἰς τὴν ἔρευναν αὐτοῦ, κατόπιν δὲ πρόχειρα εὐρίσκει τὰ ἀσφαλῆ συμπεράσματα περὶ τοῦ ἤθους τοῦ γράφοντος εἰς τὸ πρῶτον ἐγχειρίδιον Γραφολογίας.

Διὰ τῶν περὶ ἐκάστου εἴδους γραφῆς γνωρισμάτων θὰ δύναται πᾶς τις ὡς ἐν ἀρχῇ εἶπομεν νὰ ἐξασκήσῃ τὴν Γραφολογίαν, τὰ δὲ γνωρίσματα ταῦτα θὰ δώσωμεν συνοπτικώτατα καὶ ὅσον τὸ δυνατόν εὐκρινέστερα εἰς συνεχῆ φύλλα τῆς 'Βασίαις'. Ἄλλ' ὁ ἐξετάζων γραφὴν τινὰ, ὡς ἂν αὐτὴ ἔχει δύο ἢ πλείονα χαρακτῆριστικά, πρέπει ἐξ ὅλων ἑαυτοῦ νὰ ἐξαγάγῃ τὸ περὶ τοῦ ἤθους τοῦ γράφοντος συμπέρασμα. Π. χ. δύναται τις νὰ ἔχη γραφὴν καλλιγραφικὴν καὶ συγχρόνως μεγάλην, ἐλαφράν. Πρέπει λοιπὸν ὁ γραφολόγος καὶ τὰ τρία ταῦτα καὶ εἴτι ἄλλο νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ τί ἐξ ὅλων εἶνε τὸ χαρακτηριστικώτερον νὰ παρατηρήσῃ, ὅπως ἀσφαλῶς καὶ οὐχὶ ἐπιπολαιῶς κρίνῃ τοῦ γράφοντος τὸ ἤθος.

Μετὰ τὰ ἀπαραίτητα ταῦτα προεισαγωγικὰ ἀρχίζομεν τὴν ἐξέτασιν τῶν 25 διαφόρων εἰδῶν γραφῆς, ὧν πρῶτον :

Ἡ ἐπιτηδευμένη γραφὴ

Ἐπιτηδευμένη γραφὴ λέγεται ἐκείνη, τῆς ὁποίας τὰ γράμματα δὲν ἔχουσι τὸ κοινῶς παραδεδεγμένον σχῆμα.

Ἡ γραφὴ αὕτη, ἥτις προσελκύει εὐθὺς τὴν προσοχὴν, εἶνε ἀκριβῶς γραφὴ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἐλκύουσι πρὸς ἑαυτοὺς τὴν κοινὴν προσοχὴν.

Ἡ ἐπιτηδευμένη γραφὴ δύναται νὰ εἶνε αὐθόρμητος ἢ καὶ προσποιημένη. Ὅταν εἶνε προσποιημένη γίνεται καταφανής, διότι ἄλλα μὲν γράμματα ἔχουσι τύπον ὅλων παράδοξον καὶ περίτεχνον, ἄλλα δὲ πάλιν προβάλλουσι ἀπλᾶ καὶ κοινά.

Ἡ ἐπιτηδευμένη γραφὴ δὲν ἀνήκει μόνον εἰς ἀνθρώπους ὑπερόχου κοινωνικῆς θέσεως ἢ μεγάλης ἠθικῆς ἐπιβολῆς. Καὶ ταπεινὸς τις ἐπαρχιωτῆς μικροκτηματίας, ἢ ἀπλοῦς ὑπαλληλίσκος δυνατόν νὰ καταληφθῇ ὑπὸ τῆς μακίας νὰ μὴ γράφῃ ὅπως ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος.

Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρων εἰδῶν καὶ ἀνθρώποι, οἵτινες οὐχὶ σπουδάζοντες ἐπιτηδεύονται γράμματα τινὰ παιγνιωδῶς χαράσσοντες αὐτὰ παρὰ τὸ σύνθετο σχῆμα.

Ἐν γένει τοὺς ἔχοντας ἐπιτηδευμένην τὴν γραφὴν κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐπιτηδεύσεως χαρακτηρίζουσι τὰ ἐξῆς ἠθικὰ προσόντα: Ἐπιτήδευσις, προσποίησις, ματαιότης, ἰδιοτροπία καὶ ἐνίοτε παραφροσύνη.

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Ἡ ἐκδίκησις τῆς χίνας

1

2

